

Heeft u er ooit bij stil gestaan hoe gemakkelijk het is om steeds met de vinger op een ander te wijzen, een ander persoon de schuld te geven van een zonde? Het blijkt iets van alle tijden te zijn dat mensen, bij een gebeurtenis die ze niet kunnen vatten, steeds de schuld op iemand willen schuiven. (...)

Maar soms zijn er gewoon gebeurtenissen waarbij geen schuldige valt aan te wijzen. Dat zou dan kunnen aanzetten tot inkeer en bekering.

Zoals de Galileeërs: totaal gechoqueerd en in de war van de pas gebeurde ramp in de tempel. Ze vragen om raad bij Jezus. Hoe kan het dat mensen zo aan hun einde worden gebracht, hun bloed vermengd met dat van offerdieren? Is dat dan hun eigen schuld of dat van een ander? Jezus laat direct blijken, met ook een tweede voorbeeld, dat het helemaal niet te maken heeft met schuld. Het kan namelijk nog absurder: een toren die omvalt en daarmee 18 onschuldige mensen dood. De lijdende mens is immers niet een door God getekend persoon. Bovendien is het lijden helemaal niet als een straf voor de zonde. Maar elke ellende dat mensen overkomt is een oproep van God aan de overlevenden om zich te bekeren, om het rechte pad te begaan.

Het probleem lijkt mij dat de mens de confrontatie niet meer aankan met ellende. (...)

Een belangrijk punt om op te wijzen in de tekst is de manier waarop deze begint: 'Net op dat ogenblik...' Het gaat dus om een bepaald ogenblik, een bepaalde tijd waarin de Galileeërs geen blijf meer weten met wat rondom hen gebeurt. We zijn dan op een punt gekomen waar het allemaal iets te veel is. Jezus roept dan op tot het veranderen van mentaliteit, tot bekering. Jezus vertelt ook het verhaal over de vijgenboom. In dit verhaal zijn woorden als geduld en volharding sleutelwoorden. (...)

Hoop, opdat we blijven hopen op een betere toekomst en daar geen angst voor hoeven te hebben. Dat we blijven vergeven en kansen blijven geven om dan zo vruchten te kunnen dragen. Dit alles geheel vanuit de veronderstelling dat de bevrijding, waarnaar ons verlangen zo groot is, zal komen. Liefde, opdat we altijd dankbaar zullen kunnen blijven wat ons reeds gegeven is. Dat we elkaar kunnen blijven vergeven en kansen blijven gunnen. Blijven kiezen voor het dragen van vruchten en laat de rechtvaardigheid hierbij een richting wijzen.